

DE FÖRSTA UTVANDRARNA

Detta är en berättelse om några människor som utvandrade från Småland till Amerika.

Det var i mitten av 1800-talet.

De lämnade sina hem i Ljuders socken för att söka ett bättre liv i främmande land.

Karl Oskar och Kristina var två av dem.

De ville bort från svälten och den magra åkerjorden där deras förfäder slitit.

De första utvandrarerna visste mycket litet om landet som väntade dem.

De visste inte att många skulle följa efter dem.

Mer än en miljon människor utvandrade från Sverige till Amerika.

NILS MED DEN STORA NÄSAN

Mjödahult var en av de äldsta gårdarna i socknen.

Här hade Nilsa-släkten bott i flera hundra år.

Den förste ägaren hette Nils, och släkten fick sitt namn efter honom.

Nils var känd för sin stora näsa.

Den liknade en stor potatis.

Näsan gick i arv från generation till generation.

Folk sa att den förde tur med sig.

De barn som föddes med den stora näsan blev kloka och flitiga människor.

Från början var Mjödahult en stor gård.

När den gick i arv delades den upp i mindre delar.

Sista gången var 1819,

då den delades mellan två bröder.

Den yngste av bröderna hette Nils,
som sin förfader.

Han byggde ett torp inne i skogen.

Marken han ärvde var stenig och svår att odla.

Det såg ut som om det hade regnat sten från himlen.

Det nya stället hette Korpamoen.

Nils hade inte fått släktens stora näsa,
men han var ändå en duktig karl.

Han arbetade hårt,

hans händer vilade aldrig.

Hans hustru Märta var en stor och stark kvinna.

De gjorde Korpamoen till en riktig gård.

Nils letade rätt på all jord som kunde odlas
och rensade den från sten.

Varje år bröt han upp ett stycke åker.

I Korpamoen fanns det till slut fler stenhögar
än på något annat ställe i bygden.

Nils var även duktig på att snickra.

Han hade själv byggt sitt hus.

På vintarna arbetade han vid snickarbänken,
som stod i vedboden.

Han gjorde kistor och plogar,
snidade till höräfsor och yxskafte
och andra bonderedskap.

Nils och Märta fick tre barn:

sönerna Karl Oskar och Robert
och dottern Lydia.

*

Karl Oskar hade ärvt släktens stora näsa,
den som gav tur i livet.

Han växte upp till en stark och hederlig ung man.

Men han var envis redan som barn,
det hände att han inte lydde sina föräldrar.

En dag när Karl Oskar var fjorton år
hjälpste han sin far att göra en höhäck till korna.
Fadern sa åt Karl Oskar att säga av pinnar till häcken.
Pinnarna skulle vara en och en halv meter långa.
Men Karl Oskar tyckte att häcken blev för låg.
Därför gjorde han pinnarna lite längre,

Hans far blev arg och sa:

– Vill du inte göra som jag säger,
så kan du gå vart du vill.